

Фото із сайту vo.suspilne.media.

Середа 15 червня 2022 року
№23 (16 767) Ціна 9 грн

Газета
ВОЛИНЬ
НОВА

volyn.com.ua | twitter.com/VolynNova | facebook.com/volyn.com.ua

■ Спеціальний репортаж із фронтовою абеткою

У фотоколажі volyn.com.ua використано фото із сайту pravda.com.ua.

«Ласкаво просимо на передову!»

Треба було почути, як вимовляє ці слова воїн Пельмень. Ніби запрошує на атракціон розваг, де можна отримати величезне задоволення, позитивний настрій та неймовірний заряд енергії. А не у пекло війни. Бо розваги розпочалися вже за кілька хвилин... У вигляді мін, які засвітили над нашими головами. Отож, моя перша військова абетка із передової, куди я потрапив у складі крутезної команди козаків із групи компанії «Вілія», які привезли нашим воїнам дуже серйозні подарунки, що допоможуть трощити ворога на Харківщині і Донеччині

Поки не надійшла із Заходу в достатній кількості важка наступальна зброя, наші воїни фактично своїми тілами тримають лінію оборони...

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ,
головний редактор газети «Волинь»

А. «Арта». Артилерія. «А це вже наша «арта» працює...» — говорить Пельмень, показуючи у бік місця характерних звуків «бух-бух». Херсонський Олексій із таким колоритним псевдо на фронті вже 8 років, тож давно розрізняє всі «прильоти-перельоти-недольоти». І нам каже, сміючись: «Хлопаки, скоро переконаєтесь у правдивості фрази: «Доки грім не гряне, мужик не перекреститься...».

Подумалось, де у того мало — зріст Пельменя, здається, не дотягує і до 170 см — стільки хоробрості? **Б.** «Бронік». «Бронежилет правильно застібається так. Що, важко дихати? А так дихав, так дихав», — жартує Пельмень, цитуючи фразу з відомого анекдоту і допомагаючи мені, лопуху у військовій справі, застібати «бронік». «На кого не вистачить — заїдемо на мою віллу, дам поносити» — гукає, щоб чули всі.

...Через якусь хвилину зупиняємося біля одного з більш-менш вцілілих будинків. «Оце і є моя «Вілла

«Оце і є моя «Вілла де ля Воля», — карбує кожне слово Пельмень, запрошуючи всередину.

де ля Воля», — карбує кожне слово Пельмень, запрошуючи всередину. Крім національної символіки, в очі впадають дитячі малюнки на стіні. «Оці малюночки-подаруночки (саме так — «малюночки-подаруночки!») додають нам тут сил, бо кожен згадає свою малечу».

Закінчення на с. 5

■ **Пряма мова**

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, звернувся до українців з проханням:

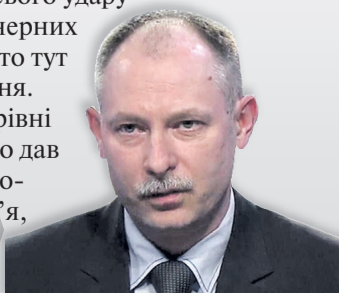
Я прошу всіх, у кого є така можливість, спілкуватися з людьми на окупованому Півдні, на Донбасі, на Харківщині. Говоріть їм, говоріть їм про Україну. Говоріть їм правду. Говоріть про те, що звільнення буде. Говоріть Кирилівці, Генічеську, Бердянську, Мангушу. Говоріть Горлівці, Донецьку, Луганську. Говоріть усім на Харківщині, хто ще змушений бачити російський прапор на українській землі. Говоріть їм, що українська армія обов'язково прийде... Ми маємо справу з абсолютним злом. І ми не маємо іншого вибору, ніж іти далі. Звільняти всю нашу територію. Вибивати окупантів з усіх наших областей.

■ **Пряма мова**

Олег ЖДАНОВ, військовий експерт, полковник запасу, вважає, що українська влада має назвати відповідального за окупацію Херсона та області:

Щодо наших військ, то їх було розгромлено. Там були артилерійська та механізована бригади. Вони дали бій, але сили противника були набагато більшими. Я гадаю, фактори несподіваності й масованості вогневого удару відіграли свою роль. Щодо інженерних і мінно-вибухових загороджень, то тут потрібно проводити розслідування. До того ж цілком можливо — на рівні парламентської комісії: чому і хто дав команду на зняття всіх цих загороджень?... Кожна проблема має ім'я, прізвище, по батькові. Тому скажіть, хто про...бав [Херсон].

■ **Факт**

Внаслідок повномасштабного російського вторгнення Україна втратила 25% посівних площ.

Пульт дня

Фото Ніни КОСТРУБИ.

Немає слів!

На Волині напередодні Трійці на смітник викинули ікони

У Луцьку на вулиці 8 Березня біля контейнерів з побутовими відходами помітили образи

Олена КАЛЕНЮК

Просто серед пакетів, обіч контейнера, лежали дві ікони. Місцева мешканка Ніна Коструба, вражена таким вчинком невідомих, поділилася емоціями у соціальній мережі: «Нині й так проблем вистачає, але побачене ранило душу. Напередодні Трійці люди намагаються навести лад в оселях. Я була шокована, коли, викидаючи сміття у бак, що у дворі будинку № 33 на вулиці 8 Березня, помітила дві давні ікони, з яких в обрамленні фольги виднілися лики святих... Немає слів». Насамкінець жінка зазначила, що, на щастя, образи підібрав учитель-краснознавець Святослав Форманюк. ■

Лучанка організувала 250 заходів для переселенців

Фото із сайту suspline.media.

Охочих запрошують на інтерактивні заняття англійською, в'язання, малювання, танці, йогу, аквагрим, гончарство.

23-річна Катерина Драганчук з початку війни проводить творчі заняття для дорослих і дітей, які переїхали на Волинь з інших областей

Олена КАЛЕНЮК

Дівчина створила волонтерський «Центр розвитку особистості». Як інформує Суспільне, працює він щоденно. Приміщення знайшла завдяки молодіжній громадській організації. Воно розташоване в укритті на проспекті Волі. Катерина ділиться, що за цей час не мала жодного вихідного, адже організовує та координує роботу волонтерів. У центрі їх наразі працює кілька десятків. Проводять по дві-три події щодня. Наприклад, Анастасія Грицак, тренерка місцевої футзальної жіночої команди, нині перекваліфікувалася та займається з дітьми та дорослими. Зі слів Катерини Драганчук, за три з половиною місяці майстер-класи, які тут організують, відвідали понад дві тисячі людей! ■

Публікацію підготовлено за сприяння Української Асоціації Медіа Бізнесу.

РЕКЛАМА

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

Монтаж та обслуговування.
Тел.: 0663077303, 0961126064.

Фермерське господарство запрошує на роботу обліковця, завтоком, операторів КЗС, водіїв МАЗів, різноробочих.

ТЕЛ.: 0673320024, 0960018678.

Герой із сусідньої вулиці

Фото із сайту vo.suspline.media.

«Це наша земля і ми її нікому не віддамо», — каже Олександр, який після 20 років роботи на телебаченні змінив відеокамеру на військову зброю.

Поранений, але нескорений: телеоператор Олександр Садовник про реалії нинішньої війни

У мирному житті він 22 роки працював на місцевих телеканалах Волині. Вперше пішов служити за мобілізацією у 2015-му

Був командиром бойової машини. Вдруге підписав контракт із ЗСУ у листопаді 2021-го. В березні на Луганщині військовослужбовець отримав поранення. Олександра прооперували шість разів, попереду — ще одне хірургічне втручання

Оксана ЄВПАК

— **В**и повернулися із зони бойових дій у зв'язку з осколковим пораненням. Як це сталося?

— Це було 7 березня. Тривав другий тиждень повномасштабної війни, до нас на позиції заїхали ворожі танки із БМП. Зав'язався бій.

— Ваш підрозділ тоді зазнав значних втрат?

— День перед тим у нас загинув командир роти та ще четверо людей. А 7 березня я отримав середньої важкості поранення і двоє бійців — легкі.

— Чи можете говорити, де були бої, що це за місце?

— Можу сказати, що це було в Луганській області. Думаю, нічого не розсекречу, якщо скажу, що це було на відрізку між Новотошківкою та Золотим. Під час одного з пострілів танка вибухнуло біля мене, і осколок влучив спершу у стегно, далі — у кишківник.

Після того — евакуація, госпіталізація. Спочатку Лисичанськ, потім лікарня у Дніпрі. Згодом мене евакуювали до Львова. Там я пролежав орієнтовно місяць. Зараз у відпустці за станом здоров'я.

— Як ви тепер почуваетесь?

— Зараз, слава Богу, нічого, все нормально — іду на поправку. Рани позагоювалися, тільки проблема з кишківником. Лікарі казали: треба від двох місяців до пів року ще походити з тією проблемою, але прогноз хороший.

« Не можна на війні шукати друзів, їх втрата важко переноситься. »

— На момент повномасштабного вторгнення росії 24 лютого ви уже були у складі Збройних сил України. Як зрозуміли, що війна розпочалася?

— Та ми спочатку навіть не збагнули що і до чого. Нас підняли по тривозі. Що відрізнялося від попередніх днів — це масований артобстріл. І мінометна, і ствольна артилерія. Дуже інтенсивні обстріли були.

— Що для вас було найстрашнішим на цій війні?

— Це якась несправедливість — гинуть молоді хлопці. Перший місяць мене поставили у наряд із хлопчиною зі Здолбунова — його теж Сашею звали, у серпні йому мало б виповнитися 20 років...

Не можна на війні шукати друзів, їх втрата важко переноситься.

— Коли ви у 2015-му році йшли служити за мобілізацією, складно було міняти камеру на військову зброю?

— Тоді було якось лячно, коли ти 20 літ займаєшся однією справою, тебе висмикують — і треба займатися чимось іншим. Добре, що у юності я строкову службу проходив. Але потрібно у житті щось міняти постійно, воно тоді якось цікавіше.

— Там, на фронті, чи вдавалося щось знімати, чи не до того було?

— Коли пішов на контракт, то у свідомості було таке, що треба. Десь, може, хтось побачить, а це, як не крути, шматок історії. Я з собою у екшн-камеру узяв, і телефон, бо з такою камерою там не дуже побігаєш.

Знімав трохи, але якось так сталося, що після поранення десь воно все пропало: і телефон, і екшн-камера. Залишилися кілька фото, які пересилав друзині та дітям.

Джерело: Суспільне. Луцьк. ■

Служу Україні!

Голова великої громади добровільно пішов на фронт

46-річний очільник Любешівської територіальної громади Олег Кух (на фото) склав присягу на вірність українському народу

Наталка ЧОВНИК

Керівник громади служитиме в зенітно-ракетному полку.

Про це він сам повідомив у Facebook: «Такий мій внесок у наближення нашої перемоги і миру», — зазначив Олег Кух. За його словами, момент присяги був для нього дуже трепетним, відповідальним і важливим. Служитиме керівник громади в зенітно-ракетному полку.

Як представник місцевого самоврядування, він міг не йти воювати, але добровільно і «без вагань» обрав шлях воїна та захисника. Повістку отримав 23 травня.

У розмові з журналістом «Волині» Олег Іванович розповів, що перед відбуттям до лав ЗСУ він зібрав велику нараду, де «всім все розказав».

— У міру можливого тримаю руку на пульсі життя громади, — каже голова, який стоїть на чолі місцевого самоврядування в Любешові із 2017 року. — Не просто цікавлюсь новинами, а в курсі усіх важливих рішень. Також продовжую займатись і волонтерськими справами.

Вдома на Олега Куха чекають дружина, син, невістка, мама, тато.

Дякуємо за службу, Олеже Івановичу! Повертайтеся живим і з перемогою! ■

Герої не вмирають!

Фото із фейсбук-сторінки Луцької міської ради.

Життя Тараса Томашевича і Юрія Масевича обірвалися в районі Білогорівки на Луганщині.

Стоячи на колінах, проводжали воїнів в останню їхню земну путь

Минулої п'ятниці у Луцьку попрощалися з бійцями — Тарасом Томашевичем та Юрієм Масевичем. Відспівували їх у кафедральному соборі Святої Трійці. До молитви за упокій душ спочилих разом із родинами, друзями, просто небайдужими людьми, армійцями доєдналися представники влади

Катерина ЗУБЧУК

Вони — майже ровесники. Тарасу Томашевичу 26 червня виповнилося б 46 років, Юрію Масевичу йшов сорок четвертий. Обоє були призвані на військову службу за мобілізацією на третій день повномасштабного вторгнення путінської росії в Україну. Три місяці воїни захищали територіальну цілісність, недоторканість та незалежність України. Життя обох обірвалося в районі Білогорівки Луганської області під час виконання бойових завдань з різницею у декілька днів: 1 червня загинув Тарас, 5-го — Юрій.

У скорботному слові митрополит Луцький і Волинський ПЦУ Михаїл сказав: «Нам закидають, що ми націоналісти. А хіба у цьому слові є щось погане? Ми любимо свою Батьківщину, свій народ, свою землю і мову. А хтось з півночі хоче нас позбавити цього, щоб ми стали стадом, біомасою, втратили самоідентичність, схилили голови у ярмі. Так ось — ці двоє загиблих хлопців поклали свої молоді життя за те, щоб ворог був розбитий і ніколи українець не знав батога супостата, а щасливо жив і творив в угоду заповідям Божим».

Площа перед собором за останні місяці бачила і гіркі сльози непоправної втрати (хтось хоронить свого сина, хтось батька, чоловіка), і щирі вдячність захисникам — і старші, й молоді, стоячи на колінах, проводжають воїнів в останню їхню земну путь. Під час панахиди за загиблими того дня було багато людей і в храмі, і біля нього. Коли відспівування ще тільки-но почалося, із собору вийшов згорьований чоловік — хтось, очевидно з рідних, допоміг йому дійти до лавочки, куди поспішили медики. Згодом дізнаюся, що це батько Тараса Томашевича. Він хоронив свого сина. Не змогла підійти до нього. Бо не знаходила таких слів, які б могла йому сказати, щоб втішити в непоправному горі.

Вони з'явилися згодом і хотілося б, аби він їх прочитав. Власне, коли вже домовини воїнів пронесли Театральним майданом, коли на завершення церемонії прозвучав Гімн України й катафалк вирушив на кладовище в Гаразджу, ці слова я почула від тих, хто добре знав його сина: від співробітників, котрі багато років працювали в колективі, який очолював Тарас. Йдеться про Луцьку

пельменну фабрику (торгова марка «А-ТОС»), де Томашевич був директором.

— Це було на початку 2000-х, — пригадує колишній технолог підприємства Лідія Музика, яка лише півтора року тому, уже в поважному віці, пішла на пенсію. — Тільки-но організувалося виробництво напівфабрикатів. Яюсь власник фірми привів Тараса й сказав: «Лідіє Несторівно, розкажіть молодому чоловікові про те, чим ми займаємося. Як спеціаліст із досвідом навчіть його для початку. Я вірю, що це наш майбутній директор!». Так і сталося. У Тараса була економічна освіта, він відслужив в армії. Ми з ним, по суті, налагодили роботу фірми. З часом він став ідеальним менеджером. А головне — він чудова людина, справжній патріот. У нього хороша сім'я. Знаю його дружину Катерину, доньку Христину й Юстину. Знайома з його батьком. Сьогодні підходила до нього із співчуттями.

«Ці двоє загиблих хлопців поклали свої молоді життя за те, щоб ворог був розбитий і ніколи українець не знав батога супостата, а щасливо жив і творив в угоду заповідям Божим.»

Тарас же єдина дитина в сім'ї! Розумію, яка це втрата...

— Ще 23 лютого ми з ним були на планерці, вирішували робочі питання... І ось попрощалися... Не віряться, що не стало такої людини. Ми всі плачемо з понеділка, як тільки взнали про таку біду, — відгукується про Тараса Томашевича завідувачка виробництва Галина Мосійчук.

— Ми з Тарасом зустрілися 26 лютого в обласній станції переливання крові, куди він приходив не вперше, — говорить ще одна співробітниця, Галина Таран. — Уже був мобілізований в тероборону. Не думала, що востаннє його бачу...

А ще прозвучали такі слова в розмові зі співробітницями Тараса Томашевича: «Тарас радий, що ми всі прийшли до нього!». Їм віриться, що душа загиблого споглядає за печальною церемонією й бачить, з яким пошануванням проводжають його в останню земну путь. ■

Болисть!

Щодня втрачаємо до сотні своїх захисників...

Зброї, яку наша країна отримала, купила, виготовила, вистачило б для переможної оборони від будь-якої армії в Європі. Але не від росії — зброї треба ще більше

Василь КІТ

Фото із сайту president.gov.ua.

Олексій Резніков: «Ваша зброя допоможе врятувати Європу».

Про це заявив міністр оборони України Олексій Резніков. Він, зокрема, зазначив: «Ситуація на фронті важка. Ми втрачаємо щодня до сотні наших бійців убитими і до 500 пораненими. Кремль продовжує тиснути масою, буксує, наражається на потужний опір, несе величезні втрати, але поки що має сили для просування на окремих ділянках фронту».

Щодо найближчих перспектив міністр заявив: «Важлива суть: ми вже отримали від партнерів, придбали на ринку, виготовили та передали Збройним силам значну кількість зброї. Її вистачило б для переможної оборони від будь-якої армії у Європі. Але не від росії. Московський Молох має у запасі ще багато засобів для пожирання людських життів задля задоволення свого імперського его».

Тому ми наголошуємо: Україні конче потрібне важке озброєння, і дуже швидко. Ми довели, що у нас немає страху перед кремлем, на відміну від багатьох інших. Але ми, як країна, не можемо собі дозволити стікати кров'ю, втрачаючи наших кращих синів і доньок.

Тому наші наступні цілі:

● отримати значну кількість РСЗВ зразка НАТО та боеприпасів до них;

● забезпечити повне заміщення деяких існуючих калібрів радянського зразка (гармати зношені, снаряди не виробляються або їх дуже мало) на платформи, які поширені в країнах НАТО і забезпечені боеприпасами;

● домовитись із партнерами про перехід до постачання не у вигляді окремих платформ,

а у вигляді цілісних підрозділів, що відразу готові до виконання бойових завдань (organic unit). Це значно підвищить ефективність на полі бою;

● залучити сотні одиниць важкої бронетехніки, без якої неможливий ефективний контрнаступ. Слід враховувати, що радянська техніка переважно є застарілою і потребує приведення до бойового стану. А від партнерів ми поки що отримуємо достатньо легку броню, не завжди зі зброєю.

● одержати бойові літаки та за-

«Ми довели, що у нас немає страху перед кремлем.»

соби ППО/ПРО для захисту нашого неба».

Олексій Резніков підсумував: «Я не можу сказати, що задоволеній темпами та кількістю постачання зброї. Категорично ні. Але водночас я безмежно вдячний країнам, які нас підтримують. Зокрема, США, Великій Британії, Польщі, нашим Балтійським друзям. Усім іншим державам, які допомагають стримувати російське зло».

Слід відзначити роль українського суспільства, волонтерів, які за рахунок швидкості та гнучкості успішно закривали і закривають цілу низку важливих потреб. Це стосується і БПЛА, і засобів зв'язку, і деяких інших компонентів, за якими держава працює ще не повною мірою. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Олександр ЄФІМОВ – військовослужбовець, житель міста Каменя-Каширського;
Віктор РОМАНЕЦЬ – боєць із села Метельне на Ківерцівщині;
Руслан ЯКОБЧУК – військовослужбовець із села Поповичі Ковельського району;
Тарас ТОМАШЕВИЧ – боєць із міста Луцька;
Віктор БОЙМІСТРУК – боєць із села Озерне Ковельського району;
Юрій МАСЕВИЧ – боєць із міста Луцька;
Валентин КОВЗОЛОВИЧ – боєць із села Велика Глуша на Любешівщині;
Микола СИРОТИНСЬКИЙ – боєць із села Коритниця Володимир-Волинського району;
Василь ТУРЧИНЮК – боєць із села Ворокомле Камінь-Каширського району;
Іван ЧЕКАНЮК – військовослужбовець родом із села Гірка Полонка Луцького району.

Резонанс**Байден заявив, що Зеленський ігнорував попередження про війну**

Фотоколлаж із сайту eurosolidarity.org.

Хоч Байден не сказав нічого нового, в Офісі українського Президента на слова головного союзника відповіли в стилі «сам дурень». Ну неже нашим не можна було притримати язика хоч цього разу?

У відповідь в Офісі українського Президента зухвало дорікнули американцям, що ті не ввели превентивні санкції

Василь РОГУЦЬКИЙ

«Знаю, багато людей думали, що я, можливо, перебільшую, але я знав, і у нас були дані на підтвердження цього, що він (путін. — Ред.) перейде кордон. Не було жодних сумнівів. І Зеленський не хотів цього чути, і багато хто з людей теж», — заявив Джо Байден під час зустрічі з виборцями у Лос-Андже-

сі. Він визнав, що можливість повномасштабного вторгнення росії багатьом могла здаватися надуманою: «Я розумію, чому вони не хотіли цього чути».

На цю заяву Байдена вже відреагував Офіс Президента України. Як заявив речник Зеленського Сергій Никифоров, глава держави просив про превентивні санкції проти росії перед широкомасштабним вторгненням рф, але партнери

«не хотіли чути». Никифоров нагадав, що в той період Зеленський провів три-чотири телефонні розмови з Байденом: лідери детально обмінювалися думками та оцінками ситуації.

«Тому фраза «не хотів чути», ймовірно, вимагає уточнення. До того ж, якщо пам'ятаєте, Президент України закликав партнерів запровадити пакет превентивних санкцій, щоб спонукати росію до відведення військ та деескалації ситуації. І тут уже можна сказати, що наші партнери «не хотіли нас чути», — додав речник Зеленського.

Дивна позиція Офісу Зеленського: мовляв, якщо Захід вважав, що буде напад, то хай би і вводив санкції заздалегідь. Але ж питання в іншому: чому Україна як слід не реагувала і не готувалась до війни? Для прикладу, на заклик опозиції негайно виділити для Збройних сил України додаткові 50 мільярдів гривень влада відповідала, що не може цього зробити, бо... не буде грошей на «Велике будівництво». Хіба це було далекоглядно?

перемовник з росією та кремлем Андрій Єрмак — голова Офісу Президента. «Вагнергейт» розкривав цю схему впливу рф на рішення керівництва України за півтора року до початку війни.

На жаль, Зеленський не дослухався до Байдена, і тепер все життя йому треба буде відповідати, чому він не послухав НАТО, і говорити це перед могилами десятків тисяч загиблих, які виправляють наслідки жahlлих політичних рішень, перед батьками, близькими та вдовами, перед дітьми. Доведеться все ж таки колись почати відповідати за себе, бо час інтерв'ю колись закінчиться, а люди цю війну та її причини не забудуть ніколи. ■

КОМЕНТАР**Юрій БУТУСОВ, військовий журналіст:**

«Тісно пов'язаний з росією та люстрований за роботу на Януковича Руслан Демченко був призначений Зеленським на пост начальника комітету з розвідки і свідомо дезінформував керівництво країни, і Зеленський підтримував доповіді Демченка, а попередження Байдена, Джонсона та розвідки НАТО ігнорував та відкидав. І спільні з ЦРУ операції провалювалися (мова про «вагнергейт». — Ред.). А підтримував Демченка

Політика**«Друга Баканова» затримали в Сербії із величезною сумою грошей**

Фотоколлаж із сайту antikor.com.ua.

ЗМІ повідомляють про арешт колишнього генерала СБУ Андрія Наумова, який очолював головне управління внутрішньої безпеки Служби

Ольга СОКОЛОВА

Генерала-втікача затримали 7 червня на кордоні між Сербією і Північною Македонією. Він нібито намагався незаконно перевезти незадекларовану валюту (мінімум 600 тисяч євро та значну суму в доларах), а також дорогоцінне каміння (смагарди і діаманти). Офіційну інформацію про затримання громадянина України та обставини, за яких воно відбувалося, Сербія Україні досі не надала.

«**Андрій Наумов є фігурантом низки журналістських розслідувань про контрабандний імпорту та корупційні схеми на митниці.**»

Наумов обіймав посаду, де мав доступ до інформації, що становить державну таємницю. І, як пишуть ЗМІ, він може злити її в обмін на свою свободу. «Існує також ризик подальшої передачі цієї інформації росіянам, адже міністр внутрішніх справ Республіки Сербії Александар Вулін — проросійський політик, який має тісні стосунки з кремлем», — зазначає, зокрема, видання «Обозреватель».

Баканов (ліворуч) та Наумов — люди, які про СБУ знають найбільше. І один з них тепер у руках «друзів путіна».

Нагадаємо, після початку повномасштабного вторгнення росії Наумов утік з України.

ХТО ТАКИЙ НАУМОВ?

Андрій Наумов прийшов до Служби безпеки після того, як 2019 року її очолив Іван Баканов. Обіймав посаду начальника Головного управління внутрішньої безпеки СБУ до липня 2021-го.

2021 року він фігурував як потенційна «жертва» у замаху на вбивство, нібито замовлене ще одним високопоставленим співробітником СБУ, Дмитром Нескоромним.

Наумов є фігурантом низки журналістських розслідувань про контрабандний імпорту та корупційні схеми на митниці. Фігурував у розслідуванні «Схеми» про придбання елітного майна, яке не можна порівняти з офіційними доходами держслужбовця.

У другій половині березня за рядом адрес Андрія Наумова відбулись обшуки. Це пов'язано з розслідуванням Державного бюро розслідувань, розпочатого за статтею 111 Кримінального кодексу (державна зрада), у якому фігурує ексначальник ГУ ВБ СБУ. ■

Смерть путіну!

Волонтери і мільйони великих та малих благодійників підставили армії своє сильне плече після початку повномасштабного вторгнення росії. І Фонд Порошенка тут не пасе задніх: з 24 лютого уже надано допомоги на 300 мільйонів гривень.

Українська розробка: на фронт передадуть унікальний комплекс оптоелектронної розвідки

Перший такий мобільний високотехнологічний комплекс, створений вітчизняними інженерами спільно з волонтерами ГО «Справа громад» та Фондом Порошенка, невдовзі вирушить на передову

Ольга СОКОЛОВА

Як розповів Петро Порошенко, аналогічні комплекси в арміях союзників коштують мільйони доларів, і до того ж їх заборонено продавати через ліцензійні обмеження, навіть якби були кошти на їх придбання. Вітчизняна

розробка обходиться у два мільйони гривень. У комплексі є інтегрований БПЛА, камери з 50-кратним зумом і тепловізором мають здатність автономно працювати протягом тижня, а дані через «Старлінк» миттєво передаються просто в передовий пункт управління угрупованням військ.

«Сьогодні завдяки вам, кожному, хто перерахував свої гроші на «Справу громад», додатково на кожну вашу гривню гривню додає Фонд Порошенка — в такий ефективний спосіб буде забезпечуватись контрнаступ наших військ на Сході і на Півдні», — пояснює п'ятий Президент.

Ініціатор проекту, ветеран війни проти росії, волонтер Гліб Бабіч розповідає, що розробка використовує весь досвід побудови стаціонарних систем. Як відомо, ще до широкомасштабного вторгнення Порошенко з волонтерами забезпечували системами відеорозвідки кілька бригад на лінії розмежування. «Тут дуже

Фото із сайту eurosolidarity.org.

«**Аналогічні комплекси в арміях союзників коштують мільйони доларів, і до того ж їх заборонено продавати через ліцензійні обмеження, навіть якби були кошти на їх придбання. Вітчизняна розробка обходиться у два мільйони гривень.**»

велика кількість речей додана. Ми, на жаль, не можемо зі зрозумілих причин показати все, але це сучасний оперативно-тактичний комплекс оптоелектронної розвідки. Такі є на озброєнні всіх країн. Ми не можемо сказати державі: мовляв, замовте такі комплекси, бо нам зараз потрібна важка зброя. А ми своїми зусиллями заміщаємо те, чого нам поки не постачають», — зауважує Гліб Бабіч. «Тут потужне програмне забезпечення, за яке ми дякуємо ТОВ «Укрспецсистемс». Хочу окремо сказати спасибі фірмі SECUR GROUP — дуже потужні інженери, які втілили це в метал. Велика кількість, тисячі складових — вона складна у зборці, але дуже потужна і проста в роботі», — пояснює волонтер.

«Це перша машина, але вже у виробництві ще декілька», — уточнив Порошенко.

До речі, у броньовику знайшлося місце навіть для кавоварки, яку передали небайдужі люди з Фінляндії.

Разом — до перемоги! ■

■ Спеціальний репортаж із фронтовою абеткою

З боку Січеславщини Донеччина зустрічає таким красивим мирним знаком зі всевітньо відомою пальмою Мерцалова. Але у цьому краї вже 8 років – справжнє пекло.

Команда «Вілії» біля танка-пам'ятника героїчно загиблим українським танкістам, що встановлений між селищами Первомайське і Піски поблизу Донецька. Традиційно тут на розбиту броню Т-64Б1В кладуть цигарки і ставлять чарки з горілкою – «для хлопців».

«Ласкаво просимо на... передову!»

Закінчення. Початок на с. 1

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ,
головний редактор газети «Волинь»

В. Вася. А це вже інший наш герой — земляк із Луцька, який з першого дня нинішньої війни пішов у військомат. «Борода» (так про себе називаю цього бороданя) аж прицмокує, побачивши новий пікап від «Вілії», де працював буквально до 24 лютого. «Вау! Супер! То що треба, Степановичу (звертається до Євгена Степановича Дудки, керівника групи компаній «Вілія»). — Авт.)! Ви ж бачите, в якому стані попередній», — показує на пошарпану, латану-перелатану від осколків машину, на якій приїхав. «Васю, може, ти на честь нового пікапа побриєш бороду?» — жартує Євген Степанович. «Ні, тільки після перемоги», — твердо каже Василь-«Борода». (Залишаємо поки його на станції техобслуговування, щоб із побратимом на псевдо Зеня із Миколаєва, який із 2014 року вже став волинським, поміняли колеса до старої машини, а самі вирушаємо у сусіднє місто, де на волонтерів із «Вілії» чекають інші наші волинці).

Г. «Гноми». «А йдемо, я вам покажу, в яких умовах ми живемо — номери «люкс» побачите...» — пропонує дядько Сашко із Камінь-Каширського району, з яким я познайомився кілька хвилин тому. Веде у гущавину, де бачу вириті поміж кущів землянки-окопи, накриті зверху гілляччям. «Нас уже тут місцеві називають «гномами», — каже, усміхаючись. А мені якось не по собі, адже хлопці сплять, по суті, на голій землі, а що тоді буде зимою? «Істи нам привозять регулярно, що правда, поки сюди доїдуть, то гаряче вже стає не таким гарячим... — підморгує. — Але то нічого. Обідно, правда, коли в спину нам тут кажуть: «Панаєхали сюди і нас сейчас апать будут бамбїть!». Бо ті, хто тут лишився з мирного населення, переважно — «вата». Але ви не хвилюйтесь, а перекажіть на Волині, що України ми їм не віддамо». Останнє речення повторює і голова Камінь-Каширської РДА Ользі Ващук, який я запропонував зателефонувати.

Г. «Гвинтокрил». «Вертольота їхнього ми все одно дістанемо... Стріляє, гад, прямо зі своїх позицій, розвертається і втікає... Нічого-нічого...» — говорить колишній командир легендарного спецпідрозділу «Світязь», а нині — командир зведеного підрозділу Національної поліції України Сергій Козак. Його козаки часто виконують небезпечні завдання в тилу ворога. І своїх, на відміну від москалів, наші розвідники не кидають. «Буквально вчора кілька кілометрів пораненого побратими тягнули, багато крові втратив, але постійно давали воду, то жити там — ніщо...».

Д. «Друга армія світу?» — за мить перепитує у відповідь на моє саркастичне узагальнення Сергій Ростислав-

«Обідно, правда, коли в спину нам тут кажуть: «Панаєхали сюди і нас сейчас апать будут бамбїть!». Бо ті, хто тут лишився з мирного населення, переважно — «вата». Але ви не хвилюйтесь, а перекажіть на Волині, що України ми їм не віддамо.»

вч. «То так себе називають самі рашисти. Але фігня це все, — продовжує. — Аби дали нам стільки «заліза» — давно були б уже за Уралом. Це ж на один наш снаряд припадає 20, а то і більше їхніх... Нам би цих американських далекобійних гаубиць побільше і снарядів до них... А ще ракет і літаків... Бо хлопці на «передку» Україну своїми тілами закривають — їм і тепловізори треба, і дрони, і старлінки...»

Е.Є.Ж.З... «За російську корупцію!». А таке побажання вперше довелося почути як автору цих рядків, так і самим військовим. Це мозковий центр «Вілії» видав такий новотвір. Мовляв, українцям було б у рази важче оборонятися, якби рашисти не обкрадали свою армію і не приписували «мертвих душ»... Влучно підмітили. Хоч найчастіше, звісно, звучать тут слова: «За ЗСУ!». А у Пельменя ще й особливе побажання: «І за баб Вер, щоб їх було багато!» (написом «За бабу Веру!» позначають українські вертольоти. — Авт.)

И.І.Й... «Йоли-пали». «Я думав, йоли-пали, що вас зачепило», — каже мій сусід, який ішов попереду на кілька метрів, побачивши, як під час свисту міни я одразу впав на землю. А сам він лише сів навприсядки. Неправильно ж. Інструкція гласить: «Почувши звук міни, що наближається (характерний свистячий звук приглушених тонів до її вибуху), негайно падайте та притискайтеся до землі». Пельмень у той час ледь не береться від сміху за живіт: «Я ж казав: доки грім не гряне, мужик не перехреститься». А за кілька секунд по-діловому цитує-співає перефразоване з Висоцького: «И мины, что найдет тебя, ты не услышишь, а остальные мимо пролетят...», а потім продовжує: «Знаєте, тут, у «сірій зоні», у напівзруйнованому будинку всі ці роки серед постійних вибухів живе стара бабуся, яка доглядає прикутого до ліжка сина...»

К. Комарі. «О, їх тут більше, ніж навіть москалів, — сміється Вася-«Борода», побачивши, як відганяю від себе «кровопивць». — Хорошу вещь привезли». Аерозоль від цих кусючих істот йшов «на ура» на лінії фронту від Харківщини і до Донеччини. Навіть на постах Дніпропетровщини і Київщини

А тут живуть героїчні «гноми» з Волині.

були раді фразі: «Це волинські комарики передали вашим». Тому якщо раптом ви надумаєте хоча би чимось особисто допомогти нашим воїнам — балончик засобу проти комарів буде бажаним презентом. Хоч, звісно, це, так би мовити, нюанс. Тому вчитайтесь в наступне слово в алфавіті.

Л. Лопати. «Дрони треба для тих, хто спеціально обучений управляти цими «пташками», — відповідає на пропозицію Євгена Дудки забезпечити таким устаткуванням мінометник ОрЕст. — Ви нам, якщо мона, передайте лопат і сокир, вони в нашій «сірій зоні» найперше знадобляться, бо ми часто міняємо позицію»...

М. Марічка. Красуня зі Славути. Не приховує свій вік. «На війні я з 19 років. Думала, максимум тут на кілька місяців, а мені вже 27... І ще, припускаю, війна триватиме зо два роки до нашої перемоги». А побачивши щедри презенти з Волині — старлінкам і дронам тут невимовно раді (про подарований бус я скромно помовчу), одразу спохоплюється: «Хлопці, а можна я вам передам памперси!». Помітивши наше здивування, голосно сміється: «Та не для вас! Нам передали волонтери, а я тут шукала малих дітей — і не знайшла. Нема у нас тут малят. Передова ж...»

Н. «На всякій случай, а случаї різні бувають», — тим часом підморгує Пельмень на наше запитання, чому на видному місці під рукою в його машині протипіхотна осколкова ручна граната РГД-5. І додає: «Ми ж не на курорті... Але ви акуратно того «лимончика» положіть на місце».

О. «Олівці» або «ручки». Диво-«олівці» або «ручки» для... смертоносних «Градів». Їх «збирають» наші волинські козаки, щоб добряче дати перцю рашистам.

Більш потужної зброї я не бачив, хоч не раз і сам повторював за Лесею Українкою: «Слово, моя ти єдина зброе». «От якби у нас таких «ручок» були тисячі, путін боявся би навіть рипнутися», — озвучує рожеву мрію кожного солдата з передової друг-командир Максим.

П. Пельмень. Знову він. Чому ж має такий позивний? «Бо люблю я дуже їсти пельмені, особливо коли жінка готує, — ніби й усміхається, але чи не вперше за час розмови в словах Олексія зазвучала сумна нотка. Зітхає: — Але то вже давно було — пельмені від дружини... Ви ж знаєте, що «за рідною землею і в небі скучно». Добре, що дружині вдалося з дітьми виїхати, а от багато з моєї рідні опинилися під окупантами на Херсонщині. Обідно, що стільки там прохлопали території. Ми ж тут — на Донбасі — тримали оборону. Але я ще проїдуся з вітерцем по вільному Херсону, обіцяю!» — упевнено каже.

Р.С.Т... «Тримайся!» Ці слова промовляю до Василя-«Борода», а він у відповідь: «Мушу, у мене ж троє дітей. І... Україна». Серед трьох дітей Василя, до речі, одна — інвалід. Але Василь на передовій, бо хто захистить Україну, як не «конечно Вася, Вася...»? Як не такі Василі, Миколи, Сергії, Саші чи Олексії...

У. Україна. Бо на власні очі пересвідчився: найперше для них — Україна. Пельмень з цього приводу прямо каже: «Я вже 8 років її захищаю. І не втомився. І не втомлюся ніколи. Бо це моя земля — Україна!.. Але нам треба більше важкої наступальної зброї... Як у нашому народі говорять: «Од чорта одхрестись, а від москаля не відмолишся». Його треба добивати і гнати з нашої країни».

Від першого враження від Олексія-Пельменя — мовляв, малий зростом — не лишилося й сліду. Біля нас стояв справжній велет духу. Тож після цієї його фрази «Од чорта одхрестись, а від москаля не відмолишся» наступні слова на букви **Ф, Х, Ц, Ч, Ш, Щ, Ъ, Ю** (хоч спеціально ж вслухався і шукав нові лексеми) вже не мають великого значення.

Я... Я вкотре переконався, що Україна тримається на оцих простих людях із передової — Пельмену, Васи-«Борода», дяді Саші з Камінь-Каширщини чи таємничому нашому земляку Ромі, якому на Харківщину доставили цілий бус посилок: від вогнегасників до цвяхів...

Україну тримають і ті, хто надає величезну підтримку нашим воїнам. Як-от герої моєї історії — козак з «Вілії» — узагальнений образ усіх підприємців і волонтерів та їхніх команд, котрі в тилу допомагають кувати перемогу над путінською ордою. Бо у цій битві важливо все. Кожна гривня, кожна хлібина, навіть лопата... Безцінні кожна хлібина і кожна краплина поту. Що казати: аби якомога швидше доправити вкрай потрібні речі до лінії фронту, гетьман «Вілії» Євген Дудка був сам за кермом буса понад 16 годин!

Ці люди надихають і нас, журналістів, на створення своєї зброї — слова. І наші інформаційні снаряди — примірники газети «Волинь» — завдяки друзям-віліївцям та волинським волонтерам щотижня потрапляють на передову — туди, де нема інтернету і ніякого зв'язку, де щодня з небесного пекла сплять ракети чи міни... Бо нами рухає українська кров, яка словами Ліни Костенко кличе до боротьби: «Не допускай такої мислі, що Бог покаже нам неласку. Життя людського строки стислі. Немає часу на поразку».

Релокований бізнес

«Гарне місце і якісний продукт — дві умови успішної справи»

На цьому наголосив засновник кафе Taddy coffee в Новолинську Віталій Дудківський

Алла ЛІСОВА

Із новолинським міським головою Борисом Карпусом Віталій Дудківський може поспілкуватися на будь-яку тему.

Він разом із дружиною Валерією та маленьким сином прибув у шахтарське місто з Ірпеня Київської області. Каже, внаслідок ворожої навали там вони все втратили. Оскільки молоді люди — з розряду тих, хто не буде сидіти склавши руки, та ще й у такій складній для країни час, то відразу почали думати, як жити далі. Вирішили, що треба розпочинати бізнес.

Пан Віталій розповів про своє захоплення фрі-файтом — це вид єдиноборства, який гартує і тіло, і дух. Каже, у всіх великих містах є осередки для занять, провед

дев'ять років, виховав чимало дітей. І надалі планує до цього повернутися. А поки що вони в наймолодшому місті Волині варять смачну каву в закладі, де щодня збирається багато фанатів ароматного напою. Переселенці з Ірпеня наголосують, що в Новолинську хороша, спокійна атмосфера, привітні люди, що спонукає до подальшого розвитку і себе як особистості, і своїх бізнесових починань.

У вихідні приємно було побачити, як територія біля кафе Taddy coffee швидко перетворилася на привабливе місце відпочинку, де дорослі смакували кавою, дітки — морозивом, а також гралися кульками, стрибали на батуті. І про все це поділяли власники закладу. Дякуємо їм за ініціативу! ■

Публікація підготовлена за сприяння Української Асоціації Медіа Бізнесу.

Життя на новому місці

Переселенець із Донеччини: «Хтось і верблюдів має вичесувати»

Сергій Матвеев і його родина змушені були покинути домівку на Донбасі після повномасштабного нападу росії. Удома він працював водієм, а в Луцьку освоїв професію годувальника в місцевому зоопарку

Оксана КОВАЛЕНКО

Подружжя Матвеевих із 6-річним та 10-місячним синами виїхали з рідного Слов'янська у березні. Сергій згадує, як спочатку від обстрілів вирішили рятуватися його батьки:

— Ми собі працювали, жили... А тут — війна. Батьки мої мають будинок за 2–3 км від Півська, це за сто кілометрів від Слов'янська. То ще в лютому попросили мене їх забрати, бо там у них почали дуже стріляти. Трохи побули в моєму місті, але захотіли їхати на Волинь: у 2015 році сюди перебралася моя сестра. А через кілька днів і ми із сім'єю вирішили їхати в більш безпечне місце. У мене двоє маленьких дітей — я хочу, щоб вони спокійно спали!

Зараз родина орендує житло на околиці Луцька. Сергій коментує:

— Тіснувато, зате спокійніше. Тут я маю роботу (там мов підприємство закрилося, і нас відправили у відпустку), дружина — з малям, старшенький син готується до першого класу.

Розпитую Сергія про роботу там і тут. Він захоплено розповідає про водійське кермо й уміння возити крихкі й дорогі вантажі. Не приховує, що в юності мав проблеми із законом, однак зумів зійти з кримінальної стежки завдяки християнському реабілітаційному центру. Чоловік каже, що віра допомогла йому тоді — допомагає адаптуватися й тепер, коли усе, що заробив, що встиг полюбити, залишилося під

Сергій Матвеев: «У нас копитні — нічого складного».

артобстрілами. Тепер на роботі він вбирається у комбінезон годувальника тварин. Не приховує, що спершу було непросто:

«У нас індустріальний напрямок економіки на Донеччині, а тут люди рухаються трохи по-іншому, дуже торгівля розвинена. Прикордонні міста на вищому рівні завжди.»

— Тяжувато спочатку було, бо ж звик руль крутити. А зараз втігнув! Слава Богу, що я виріс з селу! Тут у нас як маленька ферма: просто

тварини дуже різні. У нас копитні — нічого складного: вранці прийшли, погодували, водички дали, почистили. От верблюдів вичесали... Відвідувачі ж хочуть бачити красиву картинку, естетичну.

— В Писанні є такі слова: «Все, що робиш, — роби, як для Бога». От таке ставлення має бути! Деякі кажуть: «Роби, як для себе!» (Хоча деякі й для себе ні за що не беруться.) То я так сприймаю, що своєю працею щось створюю. От ти працюєш на розвиток, щось створюєш... Там я матеріально краще був забезпечений. Але я не можу скаритися. Я вдячний Богу за кожен прожитий день. Чесне слово! Який смисл на щось жалітися? Якщо можеш щось змінити — змінюй! Звичайно, ми обмежені за

раз у певних діях, бо не знаємо, що буде завтра. Але я — оптиміст!

Сергій Матвеев додає, що дуже вдячний директорці зоопарку Людмилі Денисюк, що допомогла йому працювати тут. Два місяці нового досвіду! Непромовлено доповнюють дрібниці: описуючи свою роботу, він часто вживає «ми» й «у нас», несподівано нахилється й витягує з травни палички від льодяника, хоч у зоопарку є прибиральники...

Говоримо про нелюдов-рашистів, й він каже, що ніякої ідеї «руско-го міра» не можуть виправдати таке величезне зло. Сергій пояснює злочини путінської армії проти мирних людей «сильним впливом діявола». Зацікавлює й «мовну» тему. Починати вчитися після 40 років важко, зауважує Сергій, та обставини (зокрема, робота) зобов'язують. Зараз він «підтягується» разом із 6-річним сином: читають дитячу Біблію українською. Наостанок розмови він вкотре окидає оком своє «господарство» й ділиться ще й таким міркуванням:

— У нас індустріальний напрямок економіки на Донеччині, а тут люди рухаються трохи по-іншому, дуже торгівля розвинена. Прикордонні міста на вищому рівні завжди. Але це й добре: у містах країни треба працювати так, аби держава розвивалася... Хтось має і стирити баранчиків. Але якщо ти вже на цьому місці, то приклади максимум зусиль, щоб зробити свою роботу кращою. ■

Публікація створена за підтримки Української Асоціації Медіа Бізнесу.

Аліна ВІТІНСЬКА, редакторка відділу місцевого самоврядування і сільського життя газети «Волинь»

«Какая різниця...»

Чому ви досі розмовляєте в Україні російською?!

Нещодавно наштовхнулася в мережі на розповідь, яка зачепила, викликала чи то обурення, чи то сум і певне нерозуміння. Ця проблема нині справді актуальна і породжує чимало дискусій

Тролейбусна зупинка. Гурт людей. Молода мама пригладжує скуйовжене пишне волосся на голові донечки, ніжно промовляючи:

— Сейчас, міленькая... Потерпі, роденькая... Ну вот, Альоньшка, харошая, красівая дєвочка... Самая лучшая... Літня жінка несміливо запитую:

— Ви львівські? — Не-ет, ми с Харькова. — То українське місто? — Канешно... А што? — Чому з дитиною розмовляєте російською мовою, а не українською? ... А какая різниця? ... У нас все говорят на руском, — самовпевнено відповіла харків'янка.

— Але ж ви втекли від російських вбивць. Москалі несамовито плондують ваше гарне місто. А ви їхньою мовою калічете свою донечку. — Залиште її в спокої. Вона стільки натерпілася, — озвалася середнього віку патері.

— Як хоче, то так і говорить. Була би хорошою людиною... У переселенці може страждати, допомагаємо їм, як можемо. Чи треба дорікати за мову? — Може, ще й російські школи відкрити у Львові? — з притиском вимовив статечний чоловік.

— Било би харашо. Нас много рускоязычных будет здесь жить, — осмілила мамуся. — Альоньшке легше било би уціцца.

— Падоньку гіренький! Московські мутанти по-звірячому знуцаютьсь з українців, усе наше трощать, руйнують, вбивають дітей, таких, як ваша Оленка, а ви схвалюєте хижий «русский мір»... Якби ви були старшого віку, то я би мовчала. То совєцький спадок. А ви молода, народилася, вироста, вчилася в незалежній Україні. Якого ще путіна треба, щоб ви прозріли?!

Під'їхав 33-й тролейбус. Схвильовані, збентежені люди зайшли в салон... Про цей випадок розповів на своїй сторінці у фейсбуці професор Львівського університету імені Івана Франка Василь Лизанчук.

Хтось каже, що жителі Сходу нашої держави так звикли, все життя вони говорили російською, їм важко. Серйоз-

но? А чому ми приїздиво до Польщі, Італії, Німеччини — і там хутеню вчимо мови цих країн? Бо заговорили чужою — тебе не зрозуміють. А коли росія вбиває, гвалтує, знищує Україну, люди не можуть усвідомити, що розмовляти рашистською — ганьба і приниження себе ж?

Якщо вже дорослі не можуть і не хочуть, то хоча б дітей учили. Бо щось важко уявити, як маємо відбудувати незалежну Україну з російськомовним населенням? Знову казатимуть «какая різниця» і «мова не має значення»?

Днями натрапила на розповідь лучанки Ірини Лєсюк у фейсбуці про те, як вона зробила зауваження підліткам-переселенцям із Донбасу, аби ті розмовляли українською. Вони ж їй пишато відповіли, що мають право «разгаваривать на рускам»: мовляв, їм 16 і вони «все життя прожили в Донецьку». І це лише один із численних прикладів неусвідомлення потреби в спілкуванні рідною мовою.

У соцмережах в дискусії на цю ж тему хтось наголосив, що рідну мову вчать передусім з любові до своєї країни, а не через ненависть до росії. Тож за цим критерієм, мабуть, нині легко розпізнати, хто справді любить Україну, а хто просто живе тут.

Так сталося, що перші три місяці війни я була в Польщі. Знаєте, чого найбільше бракувало? Рідної мови. Українці у нашому 60-тисячному містечку вистачало, але ж усі вони говорили російською! Стоячи в чергах між херсонців, харків'ян, миколаївців, чернігівчан, доводилося ненавмисно підслуховувати їхні розмови. Ці люди втекли від біди, їхні міста окупували рашисти, вони приїхали аж на північ Польщі, щоб знайти прихисток, покинули або втратили все. Їх було шкода. Вони стояли в чергах за гуманітарною допомогою і обговорювали події в Україні. Але вразило, що в їхніх словах я не почула ненависті до росіян. Вони обговорювали, як у них «отрезали телевідінье», як «русские зашли в сокола», як «у магазинах ввели рублі і тепер дорого стало всьо». Говорили про це, як про обставини. Ні слова про Україну. Ні слова українською. Мовляв, сталося так, то й сталося. Кажуть, польську мову почали вчити. А хтось уже вивчив. Ось так: польську за три місяці — легко. А українську за все життя — навщо? Зручно ж російською...

Згадуються слова Лєси Українки, що нація повинна боронити свою мову більше, ніж навіть свою територію. Ага, боронять... ■

Крила, обпалені війною

Фото з архіву Романа МІНІНА.

На цьому фото, ділиться художник, він — на рідній Донеччині, що тепер майже знищена бойовими діями.

Фото із сайту kultura.rayon.in.ua.

У Музеї Корсаків нині діє експозиція «Роман Мінін | Данік Манжос «Пошук слів».

Художник-харків'янин заробляє гроші для армії, будучи в Луцьку

Ще до війни митець знав, що на 15 березня в нього запалована виставка на Волині. Збирався приїхати сюди в гості, та дії рашистів змусили його шукати тут прихистку

Олена КАЛЕНЮК

«ЯКЩО ТВІЙ БУДИНОК ГОЙДАЄТЬСЯ, ЯК ЖЕЛЕ»

Знаний в Україні й за кордоном художник Роман Мінін із родиною залишив рідний дім у Харкові на 11-й день війни. Згадує, як за-

спокоював дитину, коли від вибухів їхній будинок трусило так, що з полиць падали книжки. Каже, боявся, щоб не почала заїкати: «Що робити, якщо п'ятиповерхівка гойдається, як желе, відвалюються шматки від приміщення, ніби під час землетрусу, а дитина кричить? І ти вже не можеш їй сказати: «Все добре, нічого страшного», — бо це дійсно дуже страшно!... Тож пан Роман із дружиною і дитиною та ще його батьки зібралися й поїхали подалі від смерті. Встигли пожити у Львові й у прикарпатському селі, а потім усі, окрім глави сімейства, подалися в Єв-

ропу, а сам він — на Волинь. Тут мав творчу зачіпку: у мирні часи в Музеї сучасного українського мистецтва Корсаків нині діє експозиція «Роман Мінін | Данік Манжос «Пошук слів».

«ЦЕЙ ЧАС ДУЖЕ СИЛЬНО НАС ЗАГАРТОВУЄ»

Роман Мінін розповідає, як зразу по приїзді допомагав іншим волонтерам справлятися з гуманітаркою та щось організувати. Крім того, працював волонтером у фондах з культурних проєктів. Навіть у департаменті культури Луцької міськради допомагав і написав кілька грантових проєктів. Каже: «Я хочу бути корисним суспільству — у мене так завжди було. З Луцька двічі їздив за кордон, зокрема в Давос, в рамках популяризації українського мистецтва. Як людина, яка вимушено покинула дім, мусить жити далеко від сім'ї, Роман Мінін має свій рецепт адаптації, яким і ділиться: «Депресивний стан вражає переважно тих, хто нічого не робить! Я завантажений роботою, малюю ескізи для муралів, монет тощо. От із Латвії запросили взяти участь у конкурсі на створення пам'ятної української монети. Усе якось пов'язано з добуванням ко-

долати стрес, викликаний пережитим: «Через це мусив і до медиків звертатися, бо мав сильні головні болі, у мене і пів блнчача смикалося. Лікування допомогло, і я знову «розписався». Слава Богу, що є такі люди, як Віктор Корсак, засновник музею, якому нема аналогів в Україні. Він багато кому допоміг. (Одночасно стільки всього робить для армії.) Центр для переселенців, який він організував, — прекрасне місце! Тут хочеться жити й працювати. Він мені багато чим допоміг: і безплатне харчування, й подбав про доставку картин, які я раніше намалював.

Роман Мінін розповідає, як зразу по приїзді допомагав іншим волонтерам справлятися з гуманітаркою та щось організувати. Крім того, працював волонтером у фондах з культурних проєктів. Навіть у департаменті культури Луцької міськради допомагав і написав кілька грантових проєктів. Каже: «Я хочу бути корисним суспільству — у мене так завжди було. З Луцька двічі їздив за кордон, зокрема в Давос, в рамках популяризації українського мистецтва. Як людина, яка вимушено покинула дім, мусить жити далеко від сім'ї, Роман Мінін має свій рецепт адаптації, яким і ділиться: «Депресивний стан вражає переважно тих, хто нічого не робить! Я завантажений роботою, малюю ескізи для муралів, монет тощо. От із Латвії запросили взяти участь у конкурсі на створення пам'ятної української монети. Усе якось пов'язано з добуванням ко-

штів для нашої держави, бо від продажу тієї ж монети будуть надходити гроші для України. Багато що роблю дистанційно. З Луцька брав участь у підготовці моєї персональної виставки в Брюсселі, в групових — уже й не рахую. Всі зароблені гроші — на війну. Правда, мої особисті кошти вже закінчуються.

Публікація створена за підтримки Української Асоціації Медіа Бізнесу.

ІСТОРІЇ ДЛЯ ДУШІ
ТАК НІХТО НЕ КОХАВ
«Мені 32 роки. І я вже двічі врияджала свого чоловіка на війну»
У ТРУСАВЦІ ОДРУЖИВСЯ ВОЄЩЬ ОЛЕКСАНДР... ЯКИЙ НА ВІЙНІ ВТРАТИВ РУКИ

Червневий номер уже в продажу!

«Навколо вибухи, постріли, а він стає на коліно і просить вийти за нього заміж...»

Передплата – всього 7 гривень на місяць!

Пряма мова
Євстратій ЗОРЯ, архієпископ Чернігівський і Ніжинський Православної церкви України, про передіпорядкування трьох єпархій УПЦ московського патріархату безпосередньо російській православній церкві:

Фактично за кожну парафію, яка добровільно переходить в ПЦУ, пишуться гнівні протести, тиражуються заяви про «захоплення» тощо (з боку УПЦ московського патріархату. — Ред.). На тих священників, хто йде, пишуть «заборонені укази». Хтось бачив протести з «незалежності в устрої та управлінні» проти оптового захоплення трьох її єпархій? Чи анексія московським патріархатом протестів не викликає? Чи будуть заборонені митрополит Лазар та інші зрадники? Ця ситуація, точніше — реакція на неї з Києва, дасть змогу краще оцінити, наскільки «незалежність і самостійність УПЦ» — не позірна (27 травня Собор УПЦ (мп) ухвалив доповнення і зміни до своєї Статуту про управління, що нібито свідчать про самостійність і незалежність Української православної церкви. — Ред.).

Увага, вікторина!**«Путін уже програв. Він ніколи не підкорить серце українців»**

Щоб дізнатися, кому належать ці слова, я маю спочатку повторити запитання, яке й приведе до їх автора

Грицько ГАРБУЗ

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-9»

Нинішнє завдання також розпочнемо з математики. Ах, як вона в'їлася в печінки не одній мамі і не одному татові нинішнього навчального року з дистанційним навчанням — навіть із цього приводу путін має горіти в пеклі! Отож: на яке одне й те саме число треба збільшити кожен із цих чотирьох множників — 12 x 27 і 15 x 22, щоб значення нових добуток стали між собою рівними? Якщо розгадаєте, то отримане число треба помножити на 0,6 або на 2. Тоді один результат у метрах, а другий у футах розкриють місце, яке, за словами Александра Бориса де Пфеффеля-Джонсона, найбільше об'єдне в одному почутті приятелів і недругів кожної людини.

Що за слово — назву місця — ми заховали у гранатобузі?

Щоб не тягнути кота за хвоста, одразу розпочнемо з відповіді. Знайти число, на яке треба збільшити ці всі множники, щоб значення нових добуток стали між собою рівними, можна за допомогою рівняння: $(12 \cdot x) \cdot (27 \cdot x) = (15 \cdot x) \cdot (22 \cdot x)$. А потім відповідь — 3 — помножити на 0,6 або на 2. Вийде 1,8 і 6. А далі просто цитуємо Александра Бориса де Пфеффеля-Джонсона або просто Бориса Джонсона: «Ніщо так не викликає співчуття у друзів і ворогів, як те, що ви опинились на 6 футів під землею (1,8 м — приблизна глибина могили, бо 1 фут — 0,3048 м)». Так-так, того самого британського прем'єра, який є нашим палким другом і заявляє: «Хоч би що сталося на полі бою найближчими тижнями, путін уже програв. Він ніколи не підкорить серце українців». Щоправда, лише 6 наших учасників прочитали думки

«Ніщо так не викликає співчуття у друзів і ворогів, як те, що ви опинились на 6 футів під землею.»

Бориса Джонсона про почуття-співчуття і надіслали нам правильну відповідь — «Могила» (враховували і варіант «Цвинтар»). Але оскільки переможців має бути два, то знову вдалися до жеребкування. І з легкої руки таємничої, загадкової і ліричної Ші Мур по 100 гривень для підтримки ЗСУ ми перерахуємо від імені Анатолія Скальта із міста Жмеринка Вінницької області й Андрія Куяви з волинського Ковеля.

Переможцям туру — «Віват!», а нам час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-12»

І хоч земля кругла, але у їхньому випадку аж занадто: ідуть на північ — упираються в стіни сусіда-держави, на південь — того самого сусіда, і на захід — тільки він, рідненький, як і на схід — та ж країна. Хоч, як правило, дивляться на того «родича» зверху... А в гранатобузі сьогодні ми заховали квітку — символ країни, оточеної одним сусідом. Підозрюю, її «родич» є у вас вдома або на роботі.

Що знаходиться у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 26 червня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: 0501354776 і 0672829775, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Ці кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Б'ємо путіна на всіх фронтах, як заповідав нам Александр Борис де Пфеффель-Джонсон! ■

РЕКЛАМА

ПП БУРМАКА Н.П.

18, 25 червня

ефективне лікування від

**АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):

тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,

098-388-88-36;

м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1

(0472) 63-16-16, 63-25-28

Колесо історії

Сьогодні око ріже червона зірка — символ радянської епохи, з якою ми давно попрощалися.

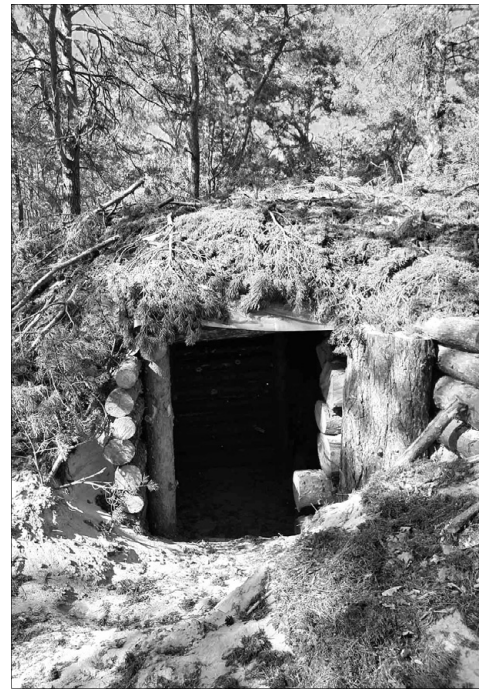

Фото Катерини ЗУБЧУК.

У таких землянках, що збудовані неподалік музейного приміщення, жили партизани.

Яким має бути Музей партизанської слави у Лобні?..

...Аби минувшина Любешівщини поставала без купюр

Закінчення.
Початок на с. 12

Катерина ЗУБЧУК

«ЕКСПОЗИЦІЮ БУДЕ ПЕРЕФОРМАТОВАНО — ВСЕ РОСІЙСЬКЕ ТРЕБА ПРИБРАТИ»

Про те, яким бачиться майбутнє музею в Лобні, ми говорили і з очільником Любешівської територіальної громади Олегом Кухом (ще встигли зустрітись з ним до того, як він склав присягу й пішов служити в зенітно-ракетний полк. — Авт.). Повертаючись до 2017 року, коли почалася реконструкція закладу, Олег Іванович сказав:

— Ті процедури, яких вимагало законодавство щодо декомунізації, були проведені відразу. Й експозиція музею переформатована. Тоді ще Любешівська райдержадміністрація запропонувала перейменування, зокрема виключення з назви слів «партизанської слави». Засновником музею свого часу була сільська рада, а в законодавстві зазначено, що будь-які зміни у форматі потребують узгодження з громадою. Тож було проведено громадське обговорення, тобто вивчено думку людей. В результаті сесія сільради пропозицію райдержадміністрації не підтримала. І це не суперечило законодавству. Тож вирішили змінити лише наповнення експозиційних залів, відповідно до реалій. Сьогодні ж, після повномасштабного вторгнення росії в Україну, на часі дерусифікація. І я більш ніж впевнений, що громада, яка років два-три тому могла ще ставити питання з приводу доцільності перейменування вулиць, названих на честь російських письменників, діячів культури, сьогодні вже не має сумніву: росія повністю дискредитувала себе в очах українців і всього світу, тож усе російське треба прибрати. Те саме і з музеєм партизанської слави — він чекає свого повного оновлення. Як варіант — експозицію, яка вже існує, буде переформатовано, й вона стане підрозділом новоствореного Любешівського краєзнавчого музею...

Для такого музею в Лобе-

Поки що основним є зал, експонати якого розповідають про червоних партизанів. І розповідь ця однобока...

шові вже й приміщення обрано. Експозиція його має розміститися у В'їзних воротах садиби Чарнецьких. Є вже документація «Музеефікація приміщення з облаштуванням архівних фондів для зберігання музейних експонатів». От тільки, за словами Олега Івановича, виявилось, що де-юре приміщення не має власника, й тепер треба пройти непросту процедуру переведення його з безхазяйного майна — в комунальну власність.

— Я впевнений, що музей буде. І саме там, де ми його запланували, — розповідає Олег Кух. — За нашим задумом, центральний офіс краєзнавчого музею знаходитиметься в Любешові, а готовий майновий комплекс у селі Лобна, який збережений не в ідеальному, але досить добром стані, може, стане його філією (аби не вийшло, що не було жодного музею, а тут — аж два).

«ВІЙНА ПОСТАВИЛА НАС НА ПАУЗУ»

Не призначивши керівника, бо у воєнний час це неможливо зробити, нереально розглянути питання про перейменування музею партизанської слави села Лобна, його переформатування відповідно до реалій. Олег Кух вважає:

— Саме новий очільник має

представити комісії своє бачення розвитку закладу на найближчі роки й на тривалішу перспективу. Так, війна поставила нас на паузу. В Любешівщині — багата й цікава історія. Є що по-

«Росія повністю дискредитувала себе в очах українців і всього світу, тож усе російське треба прибрати.»

казати й розказати. Але якщо брати, наприклад, діяльність партизанського з'єднання Олексія Федорова, то в музеї села Лобна він висвітлений неповно. Сьогодні ми знаємо, скільки сіл було спалено народними месниками, як їх називали. Добре відома трагедія Лахвич... Це треба поєднати, аби історія була без купюр. Тепер зробити це якоюсь мірою простіше, адже виросло покоління людей, яке виховане змалку не на радянській ідеології, за якою борці за незалежність України були не героями, а «ворогами народу». ■

Більше фото на сайті
volyn.com.ua.

■ Добро рятує

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Умирний час переймати досвід роботи директорки Горохівського психоневрологічного інтернату, заслуженої працівниці соціальної сфери України Юлії Ковальчук щороку приїжджали колеги з різних кутків держави. А в 2022-му (два місяці тому) пані Юлія зустрічала іншу делегацію — з міста Попасна, що на Сході України. Звідти до Горохова прибула група чоловіків, які раніше мешкали в спеціалізованому інтернаті на Луганщині, а тепер переїхали на Волинь, де залишатимуться щонайменше до закінчення війни.

Прохання дати прихисток п'ятнадцятьом душевно хворим чоловікам із Попасної Юлії Ковальчук висловив Департамент соціального захисту Волинської військової адміністрації. Відмовити директорка не змогла, хоча кімнати в інтернаті і так переповнені.

— Я просто уявила безпорадність цих людей, їхній страх перед обстрілами, розпач, з якими вони тікали з рідного краю. Тому особливо хвилювалася перед знайомством, весь час шукала потрібні слова, — пригадує Юлія Олександрівна, які тільки-но автобус в'їхав на подвір'я інтернату.

— Була неділя, світало. Вони трималися купкою й тривожно дивилися на корпуси нашого закладу. У когось в очах стояли сльози, в когось читалося благоговіння про допомогу. Потім всі 40 приїжджених поспішали в нашу їдальню, після чого 25 поїхали в інші геріатричні заклади Волині, а решта залишилася у нас, — пригадує директорка.

Для гостей зі Сходу в інтернаті напередодні оперативного звільнили кілька господарських кімнат, купили нові ліжка, придбали потрібні побутові речі, в тому числі все необхідне для візників. Розселили гостей і при цьому

«Можна, ми тут залишимося назавжди?»

Евакуйовані пацієнти психоневрологічного інтернату з міста Попасна, які тепер живуть в аналогічному соціальному закладі Горохова, вже освоїлися на Волині

Фото з архіву Юлії КОВАЛЬЧУК.

Підопічні Горохівського психоневрологічного інтернату, які приїхали з Луганщини, щодня просять директорку закладу залишитися в своїй новій родині.

не потіснили нікого зі старожилів, що теж дуже важливо.

— Усі 115 підопічних нашого інтернату чекали на попаснянців із нетерпінням. Правда, настрої спочатку були різними. Дехто переживав, щоб приїжджі не були гоноровими, інші — щоб через них не поменшало уваги з боку працівників закладу. Знайомилися зі східняками насторожено, спершу навіть з підозрою, — усміхається директорка.

Але попаснянці виявилися людьми тихими, як слухняні

діти. До того ж дуже гостинними. Відпочивши з дороги, вони одразу почали приймати у своїх кімнатах постійних мешканців інтернату. Попри деяку упевненість, волиняни охоче йшли знайомитися з новими сусідами, тому двері в їхні кімнати майже не зачинялися.

Луганчани швидко зрозуміли, що на новому місці вони не сидітимуть без діла. Знайомлячись із ними, Юлія Ковальчук делікатно розпитала про побажання кожного. Виконати їх усі, навіть коли потрібно придбати

музичний інструмент чи щось інше, що скрасить дозвілля підопічного, для директорки завжди можливо.

Інструкторка з працетерапії Валентина Кварцяна вже добре знає, якою фізичною роботою хотів би зайняти себе кожен переселенець. До слова, ті, яким можна працювати, охоче допомагають у чималому підсобному інтернатівському господарстві й на благоустрої території.

Дива людяності не перестає творити і культурний організатор-

ка закладу Валентина Мужик. Завдяки їй та художньому керівникові Володимирові Оніщуку в співучому колективі «Водограй», театральному й декламаторському гуртках з'явилися нові учасники. Поки що вони говорять суржиком, але старіються розмовляти українською, вчать народні пісні.

«Інтернатівці постійно моляться за мир в Україні разом зі своїм духовним наставником отцем Романом Янівим.»

Чи хочуть переселенці повернутися додому? Захоплюючись гостинністю горохівчан, аніскілички не бажають змінювати місце проживання, залишити нову родину й друзів. Ними вже називають місцевих волонтерів, працівників відділу культури Горохівської міської ради, учнів лицею № 2 і представників Церкви адвентистів сьомого дня, які побували в інтернаті зі своїми програмами. В теплій атмосфері пройшла зустріч із начальником відділу освіти, науки, культури, молоді, спорту та медицини Луцької районної ради Віктором Біликом, радницею голови Луцької районної ради Вірою Баландин, які привезли в психоневрологічний інтернат гуманітарну допомогу.

Інтернатівці постійно моляться за мир в Україні разом зі своїм духовним наставником отцем Романом Янівим. Його доброзичливість теж відразу полонила серця східняків. А коли директорка кличе їх плести чергову маскувальну сітку на фронт, від охочих робити цю потрібну справу нема відбою. ■

*Публікація створена за підтримки Української Асоціації Медіа Бізнесу.

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – 30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети». Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить 80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт). Вартість оголошення про послуги – 80 грн + 20 (за сайт). Оголошення, які виділені рамкою, + 30 грн (за сайт + 30). Вартість оголошення про згубу – 30 грн + 10 (за сайт). Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- Продається садиба на березі річки (будинок із усіма зручностями. Є земельна ділянка, великий сад). Можлива оплата частинами. Тел. 067 84 95 959.
- Продається дача (масив «Промінь», перша лінія, ділянка 33). Тел.: (0332) 72-67-70, 066 57 24 066.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продається у дуже доброму стані зернозбиральний комбайн «Клаас Консул», прес-підбирач «Джон Дір-332», новий п'ятирядний культиватор міжрядного обробітку. Тел. 097 56 55 380.
- Куплю трактори Т-40, Т-25 та інші у будь-якому стані. Можна на запчастини. Тел. 098 08 61 667.
- Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.

- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продам цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикет, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінівантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам торфобрикет, дрова, пісок, відсів, щебінь різних фракцій, цеглу (з доставкою). Тел. 050 37 81 998.
- Продам пилотматеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажі. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Куплю свиней, телят, корів. Тел.: 097 80 96 918, 097 98 53 068.

ПОСЛУГИ

- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМИ

- Втрачене свідоцтво (№ 357) на право власності на житло, видане Ківерцівською міською радою 21 листопада 1994 р. на ім'я Пацюк Олена Степанівна, Созонік Віра Федорівна, Созонік Олександр Вікторович, Созонік Тетяна Олександрівна, Созонік Віктор Олександрович, вважати недійсним.
- Загублені диплом бакалавра (серія В21 № 147234) та додаток до диплома, видані 30.06.2021 р. Волинським національним університетом ім. Лесі Українки на ім'я Арндт Крістіна Свенівна, вважати недійсними.
- Загублене тимчасове посвідчення військово-возов'язаного (№ 2191), видане Луцьким об'єднаним міським військовим комісаріатом на ім'я Ричук Костянтин Васильович, вважати недійсним.

■ Гірко!

У волинській бригаді, що на передовій, відгуляли подвійне весілля

12 червня, на Трійцю, відбулася особлива подія — в одному з міст Донеччини одружилися дві пари військовослужбовців 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого

Олена КАЛЕНЮК

Як повідомляє прес-служба підрозділу, обидві пари наречених, Віталій і Крістіна та Володимир і Христина, зустрілися на покояхи одне одного на фронті. Тож їхні рішення поєднати свої долі зареєстрував і засвідчив згідно із законом воєнного часу командир князівської бригади полковник Олександр Охріменко. Відбулося це в районі ведення бойових дій.

«Шановні мої бойові побратими! Насправді це велика честь для мене сьогодні засвідчити ваше бажання стати родинами. Ваше кохання народилося у надзвичайно важкий для нашої держави час. Та кажуть, у найважчі часи народжуються найсильніші. Тому я впевнений, що й ваші почуття, переживши випробу-

Олександр Охріменко побажав молодятм щастя та народження славних козаків та козачок.

вання війною, з легкістю здолають всі життєві негаразди», — сказав командир бригади.

Таїнство вінчання для наречених провели капелани бригади отці Ігор та Юрій, які наприкінці церемонії поблагословили молодят на довге та щасливе життя, вручили ікони. Приймали наре-

чені вітання та подарунки від голови місцевої ВЦА та побратимів і друзів, які прийшли розділити з ними святкову й радісну мить.

Був, як і годиться на весіллі, нехай воно й фронтове, і перший весільний танець, і коровай, і, звісно ж, фото на згадку. ■

Волонтерський фронт

«Марлог» збирає у Ковелі допомогу з усього світу, щоб втілити велику ідею української Перемоги

Навколо масштабного благодійного проекту, який ініціювали українська громадська організація «Велика ідея» та ізраїльська некомерційна спілка Israeli Friends of Ukraine, об'єдналися більше сотні волонтерів з Волині та із-за кордону, з окупованих територій та із зон бойових дій. До ініціативи долучилися рідні захисників України, зокрема і матері героїв з батальйону «Азов». Проект підтримують десятки іноземних та вітчизняних благодійних організацій та фондів. За три місяці роботи команда Міжнародного волонтерського логістичного центру «Марлог» зуміла зібрати і направити до воїнів та українців, яким нині дуже тяжко, понад 400 тонн гуманітарних вантажів, акумулювала більше 1 140 000 гривень на закупівлю ліків та транспортування допомоги для постраждалих земляків

Фото зі сторінки проекту «Марлог» у фейсбуці.

Команда Наталії Попової щодня фасує до 8 тонн гуманітарної допомоги.

«Марлогу». Зокрема, постійно допомагають волинянам:

- ◆ Некомерційна організація Israeli Friends of Ukraine (Ізраїль),
- ◆ Amor Vitae (Італія),
- ◆ British-Ukrainian Aid (Англія),
- ◆ Promo Ukraina (Франція),
- ◆ Aide Mdicale & Caritative France Ukraine (Франція),
- ◆ Ukraine Libre (Франція),
- ◆ Посольство України в Угорщині,
- ◆ NGO «Asociatia FAVIS» (Румунія),
- ◆ United Help Ukraine (США),
- ◆ Nova Ukraina (США),
- ◆ Eberhard-Schck-Stiftung (Німеччина),
- ◆ Ребека Похл,
- ◆ Ірина Лампека, Portail de l'Ukraine (Франція),
- ◆ Данило Бондаренко (баб-

тисти Америки).

На Волині ж партнерами-засновниками проекту стали:

- ◆ ГО «Велика ідея» (керівник — Людмила Зубарева),
 - ◆ ГО «Зігрий душу» (керівник — Анна Лисакова),
 - ◆ ГО ВЦНВП «Волинська Січ» (очільник — Сергій Дружинович),
 - ◆ ГО «Асоціація людей з прихованими потребами» (директор — Наталія Антоненко),
 - ◆ ГО «EuroFuture» (керівник — Інна Поліщук),
 - ◆ юрист-волонтер Людмила Севрук,
 - ◆ волонтер Луцького шпиталю Наталія Ариванюк,
 - ◆ ТРЦ «Порт СІТІ» (Луцьк).
- Щоб ефективно приймати і доставляти гуманітарну**

допомогу, в центрі діє 12 команд та понад 100 постійних волонтерів:

- ◆ напрямком комунікацій з надавачами гуманітарної допомоги,
- ◆ юридичний відділ,
- ◆ відділ роботи із заявниками на отримання допомоги та звітів,
- ◆ відділ бухгалтерії,

«Поки українці не здолають російських загарбників, волонтери «Марлогу» зупиняться не збираються.»

- ◆ склад «Медичний»,
- ◆ склад «Гігієна»,
- ◆ склад «Харчування»,
- ◆ склад «Одяг»,
- ◆ склад «Кемпінг»,
- ◆ CALL-центр,
- ◆ відділ логістики,
- ◆ PR-відділ.

Завдяки наполегливій праці дівчат та хлопців, чоловіків та жінок у цих підрозділах наші захисники та переселенці вже отримали 800 гуманітарних вантажів.

Поки українці не здолають російських загарбників, волонтери «Марлогу» зупиняться не збираються.

— Нині наче всі вже зрозуміли, що війна прийшла в кожну хату. Тому не треба сидіти склавши руки, долучайтеся до нас! Нам потрібні помічники, щоб розвантажувати, сортувати та завантажувати гуманітарну допомогу, нам бракує коштів, щоб пересилати вантажі у прифронтові регіони, купувати пальне, ремонтувати машини, організувати арт-терапію для дорослих та дітей, що постраждали від війни, а також на закупівлю необхідних ліків для наших захисників, — закликала очільниця Міжнародного волонтерського логістичного центру «Марлог» Наталія Попова. ■

Більше фото і відео — на сайті VOLYN.COM.UA

Антон КАРАСЬ

— «Марлог» — це люди, які вірять у Перемогу і роблять все можливе, щоб її наблизити. Ми працюємо для українців, які постраждали від війни, втратили свої домівки, не мають доступу до медичного забезпечення. Нам важливо, щоб вони були максимально захищені і відчували себе членами однієї великої родини, — каже відома волонтерка, засновниця та ке-

рівник проекту Наталія Попова. Вона, як і у 2014 році, після повномасштабного вторгнення російських військ в Україну повернулася зі столиці на рідну Волинь, щоб допомогти країні вистояти.

Центр базується у Ковелі. А вже на початку війни це була відносно безпечна точка на мапі України. Крім того, для волонтерів важлива близькість до кордону, адже левова частка гуманітарних вантажів надходить від іноземних партнерів

РЕКЛАМА

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ

(є у наявності, а також на замовлення):

балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева

на замовлення. Доставка.

**Тел.: 0991813332,
0976492371.**

ФГ ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ ОБЛІКОВЦЯ, ЗАВТОКОМ, ОПЕРАТОРІВ КЗС, ВОДІЇВ МАЗІВ, РІЗНОРОБОЧИХ.

Тел.: 0673320024, 960018678.

ЗАМОВТЕ РЕКЛАМУ:

0967731037, 0668247160, 0509949907

ВАС ЗАМУЧИВ БІЛЬ В СУГЛОБАХ ТА СПИНІ?

Постійна важкість у ногах, скутість в русі, набряклість і хрускіт. Набридло постійно наносити мазі і пити знеболюючі таблетки? Всі спроби які робилися раніше безуспішні?

- ТЕЛЕФОНУЙТЕ ТА ОТРИМАЙТЕ БЕЗКОШТОВНУ КОНСУЛЬТАЦІЮ від фахівця який підкаже метод рішення при таких захворюваннях як:

- Артрит, артроз, поліартрит, остеохондроз, остеопороз, радикуліт, ревматизм, посттравматичні болі.

Якщо ви хочете ходити вільно і жити без болю **ТЕЛЕФОНУЙТЕ** на номер:

(098) 545 05 59, (066) 347 65 78.

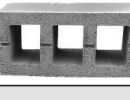
Висновок ДСЄЕ України №05.03.02-03/103075 від 23.12.2018 року. Не є лікарським засобом. Перед вживанням проконсультуйтеся з лікарем та ознайомтеся з інструкцією.

Блоки від виробника СТІНОВИЙ БЛОК

з дном — 20x20x40

без дна — 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК

20x10x40

20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК

20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96

067 116-11-44

Пряма мова

Міла ЙОВОВИЧ, зірка Голлівуду, яка народилась в Україні, звернулась до українців:

Я хочу передати послання любові та підтримки всім українцям у цей найжахливіший період їхньої історії, коли націю просто розривають на шматки, коли мільйони людей змушені тікати в інші країни і ставати біженцями, коли воїни сміливо б'ються проти всього цього. Я хочу сказати вам: ми бачимо вас, ми молимося за вас і ми любимо вас. І ми вдячні вам за те, що ви воюєте за свою свободу.

■ Крила, обпалені війною

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Маленький Кирило тішиться подарунками, які одержав з нагоди Міжнародного дня захисту дітей.

Алла Гонтар, її юна донька Анастасія, яка вже допомагає мамі волонтерити, зустрілися із переселенкою з Херсонщини Яною.

«Мене переповнює вдячність волонтерам, які допомагають не лише армії, а й таким простим людям, як ми»

Ці слова Яна — переселенка із селища Нововоронцовка Херсонської області — адресує Аллі Гонтар із села Журавичі на Ківерцівщині, яка не лише підтримала жінку з сином та її землячку в перші дні перебування на Волині, а й допомогла обжитися тут

Катерина ЗУБЧУК

Про ексцизию, яка «на Волині відкрила благодійний фронт», наша газета розповідала в кінці квітня. Уже в перші дні війни Алла Гонтар зайнялася волонтерством. Спочатку опікувалася військовими ремонтно-оновлювального батальйону однієї з військових частин, що стояла неподалік Журавич. Потім — переселенцями, які, втікаючи від війни, потрапили в Журавичі й навколишні села. Перш, за її словами, свої кошти витратила («Що було на рахунок — зразу пішло»). Згодом налагодила співпрацю з благодійним фондом Юрія Гупала «Віriamo в Україну», який діє в Луцьку. В її оселі невід'ємним атрибутом на столі стала карта України, аби можна було побачити місто, село, з якого приїхали вимушено переміщені особи, чи населений пункт, куди піде гуманітарна допомога.

У квітні Алла Миколаївна познайомилася, зокрема, з Яною, її семирічним сином Кириллом та сестрою Катериною, які приїхали в Журавичі з Нововоронцовки Херсонської області. Волонтерка подбала про те, щоб забезпечити переселенку найнеобхіднішим.

Пригадує, Алла Миколаївна розмірковувала:

— Нині кожен має так трудитися, як ніколи. Треба орати поле, засівати, засаджувати вдвічі, втричі більше — і за тих, хто через війну не може цього зробити... Побільше доброти до рідних і чужих людей... Поділись тим, що маєш... Віра має бути непохитна в Бога, в армію, в те, що Україна перемає.

З цих думок-тез вимальовувалося те, що жінка ставить у цей непростий для країни час на перше місце, чим особливо дорожить. І їй приємно, що серед переселенців зустріла саме таких людей. У цьому була можливість пересвідчитися, коли цими днями ми спілкувалися по телефону. Цікавлюся в Аллі Миколаївні її підопічними — вже знайомими за попередньою публікацією жінками із Херсонщини, і вона насамперед говорить:

— Яна, Катерина із Нововоронцовки — справжні українки. Мама Яни там, на Херсонщині, волонтерить. Рідне їхнє селище — на території, яка підконтрольна Україні, але воно під обстрілами...

Якщо навесні була дум-

« Душа болить за тих рідних, які залишилися там, де йдуть бої. »

ка, що місяць-два — й повернуться додому, то сьогодні стало ясно: надовше на Волині доведеться затриматися. Жінки тепер винаймають житло у селі Підгайці неподалік Луцька. Яна вже й роботу знайшла. Вона працює в одному з магазинів обласного центру.

— Люди хочуть повноцінно жити, навіть опинившись у надзвичайній ситуації, — каже Алла Гонтар, яка своєю участю в долі переселенців сприяє тому, аби це бажання реалізовувалося.

Наскільки це потрібне переселенцям, можна судити із того, що написала на своїй фейсбук-сторінці Яна: «Коли

ти знаходишся так далеко від дому... Коли довелося покинути все, до чого ти так звик... Коли твої рідні і близькі розкидані по всьому світу... Коли прокидається твоя дитина і запитує, чи закінчилася війна і чи ми зможемо поїхати додому... Коли і сам сумуєш за обіймами батьків та рідних — зустрічаєш людей, яким не байдуже твоє горе, яким болить за нашу Україну, які щодня прокидаються з думками «Як я можу допомогти людям і своїй країні?». Ці слова сказала мені Алла Гонтар, коли я ділилася з нею спогадами про те, як довелося святкувати моє тридцятиріччя в підвалі з батьками, про те, як заспокоювала малого під час обстрілів, про те, що наше життя справді розділилося на «до» і «після»... З дня початку війни я не опублікувала жодного посту про своє життя, але мене переповнюють почуття вдячності і поваги до таких людей, які щодня роблять великий внесок у перемогу, допомагаючи не лише армії, а й таким простим людям, як ми. Все буде Україна!»

...Непросто живеться переселенцям. Душа болить за тих рідних, які залишилися там, де йдуть бої. І гарантовані виплати хотілося б одержувати без затримки, та, на жаль, це не так, бо йде війна, і «в державі скрутно з фінансами», як пояснюють, коли цікавишся, чому так. Про це Яна говорила, коли ми безпосередньо спілкувалися з нею по телефону. І водночас в її словах була вдячність Аллі Гонтар. Бо не забудеться, як вона підтримувала її словом і ділом, як тішився син, коли напередодні Міжнародного дня захисту дітей одержав пакунки з іграшками та солодощами, і в нього було свято. ■

*Публікація створена за підтримки Української Асоціації Медіа Бізнесу.

■ Смачного!

Фото із сайту pidkazka.com.

Такий корисний продукт можна приготувати самотужки.

Домашній сир не порівняти з магазинним!

Літо щедре не лише на ягоди, фрукти й овочі. У теплу пору господині, котрі тримають корівку (а дехто й не одну), мають удосталь молока. Тож і на ринку його можна вибрати — справжнє, жирне, смачне. То коли ж, як не зараз, спробувати приготувати найрізноманітніші сири. Справа ця не така складна, як може здатися на перший погляд

КЛАСИЧНИЙ З КИСЛОГО МОЛОКА

Традиційний спосіб приготування сиру в домашніх умовах, яким користується чимало господинь

Інгредієнти: 3 л домашнього кислого молока, 0,5 л кефіру (знежирений не годиться).

Приготування. Влийте кисле молоко і кефір в каструлю, поставте на вогонь середньої інтенсивності, доведіть до температури 35–40 °С. В цей момент ви помітите, що сироватка починає відділятися. Підготуйте друшляк, застеливши його марлею, складеною в 6–8 шарів (краї повинні вільно звисати), поставте його на велику емність для сироватки, відкиньте на нього теплий сир і дайте трохи стекти. Не віджимаючи, зав'яжіть у вузол кути цидилка і підвісьте над емністю, в яку стікала сироватка. Почекайте кілька годин, поки відійде зайва рідина.

МАСКАРПОНЕ З ВЕРШКІВ

Справжній сир цього виду містить до 50% жиру, має вершковий смак і на вигляд подібний до густого желе. Існує безліч рецептів маскарпоне, пропонуємо один із найдієвіших, що дає змогу отримати продукт, близький до оригіналу

Інгредієнти: 1 л вершків жирністю не менше 25%, 3 ст. л. лимонного соку.

Приготування. Лимон миємо, розрізаємо навпіл, вичавлюємо сік і, відмірявши 3 столові ложки, залишаємо наготові (замість 3 ст. л. лимонного соку можна взяти чверть чайної ложки лимонної кислоти). Заливаємо 1 л вершків в каструлю меншого діаметру. Розігріваємо їх на водняній бані, поставивши емність у більшу каструлю з водою. Важливий момент: вершки необхідно постійно помішувати — так ми не даємо їм загуснути. Коли вода у великій каструлі закипить, зменшуємо вогонь і гріємо, поки температура вершків сягатиме 85 градусів (Добре мати спеціальний термометр!). Знімаємо каструлю з вершками, але конфорку не вимикаємо. Вливаємо лимонний сік, постійно помішую-

чи. Коли температура знизиться на 3 градуси, акуратно повертаємо каструлю на водяну баню і гріємо при ретельному помішуванні, але температура не повинна перевищити поріг в 84 градуси.

Ніхто навіть із професійних кулінарів не скаже точно, скільки часу потрібно на приготування маскарпоне. Визначити ступінь його готовності можна тільки за зовнішнім виглядом, консистенцією або на смак. Помішуючи вершки в каструлі, час від часу піднімайте ложку і спостерігайте, як із неї стікає рідина: поступово вона стає більш тягучою, як желе, найкраще довести її до стану м'якого тіста, тоді можна проціджувати. Це робиться у два етапи. Застеляємо кількома шарами марлі друшляк, під нього підставляємо миску для сироватки і виливаємо загуслу вершкову масу. Те, що осідатиме по боках, акуратно згортайте ложкою до центру. Коли сироватка стече, зав'яжемо кінці марлі і підвішимо на 10–12 годин. Далі знову кладемо цей вузлик у друшляк, зверху ставимо гніт і помішаємо в холодильник на 9–10 годин. Можна іноді помішувати майже готовий сир, контролюючи щільність.

ТВЕРДИЙ

Можна експериментувати з добавками: додаючи до сиру оливки, маслини, гострий перець, кріп, смажені гриби, горіхи, отримуєте абсолютно різні смаки

Інгредієнти: 2 л незбираного молока, 2 ст. л. солі, 6 яєць, 400 мл сметани, 200 мл кефіру.

Приготування. Поки закипає молоко з сіллю, збийте яйця зі сметаною. Тонкою цівкою введіть яєчно-сметанну суміш у молоко, помішуючи, додайте кефір і доведіть до кипіння, але не кип'ятіть. В результаті молоко має звернутися. Викладіть масу на дуже дрібне сито (або застелений марлею друшляк), дайте стекти сироватці. Сир щільно загорніть у марлю, покладіть під прес і винесіть на холод на 4–5 годин. Що важчий прес, тим твердіший сир отримаєте. ■

www.volyn.com.ua

Головний редактор і відповідальний за випуск

ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43025, Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право літературне редагування наданих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нової» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «—» друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Приймальня 72-38-94

Заступник

головного редактора

Борох Сергій Іванович 77-07-70

Головний бухгалтер

Вдовиченко Тамара Федорівна 72-71-07

Відповідальний секретар

Трофимчук Тамара Сергіївна 72-51-02

Літературні редактори

Харчук Олена Андріївна 72-38-94

Банана Олеся Андріївна 72-38-94

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Політики

Уліцький Василь Михайлович 72-38-94

Економіки

Лісова Алла Степанівна (244) 3-11-78

Інформації

Кравчук Ірина Олександрівна 72-39-32

Відділ інтернет-новин

Криштоф Олег Степанович 72-39-32

Місцевого самоврядування і сільського життя

Вітницька Аліна Степанівна 72-39-32

Освіти і культури

Коваленко Оксана Анатоліївна 72-39-32

Листів і зв'язків з читачами

Федрицький Олег Володимирович 72-39-32

Реклами

Влашниць Леся Степанівна 0971552622

Приватних оголошень

Тимошук Руслана Борисівна 72-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
р/р UA83305299000026007000803281
КБ Приватбанк, МОФ 905299, ЄДРПОУ
02471695

Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ
ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ
РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ
ОБЛАСТЕЙ).

Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням.
Замовлення №705.

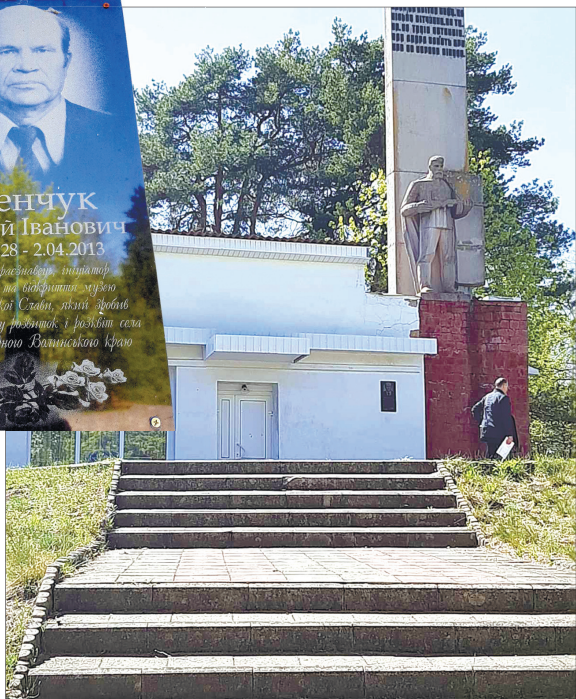
Колесо історії

Яким має бути Музей партизанської слави у Лобні?..

...Аби минувшина Любешівщини поставала без купюр

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Після реконструкції, яка була проведена в 2017–2018 роках, тут уже є невелика експозиція, яка відображає війну з росією, що почалася вісім років тому. Ще можна зазирнути в «бабусину скриню» й побачити, як жили колись поліщуки. Та все ж зал, присвячений червоним месникам, домінує над усім цим

У 1971 році було відкрито музей з ініціативи історика-краєзнавця Олексія Бренчука – через пів століття зміни потребує не лише його назва.

Сторінка про героя Небесної сотні Едуарда Гриневича – лише одна з тих, які мають бути відображені в експозиції в нинішній час.

Катерина ЗУБЧУК

«ЦЕ ЛИШЕ ОДНА СТОРІНКА ІСТОРІЇ КРАЮ, АЛЕ Ж ВОНА НЕ ЄДИНА»

Сьогодні музей не працює. Справа в тому, що термін контракту директорки Віри Черевко закінчився, а оскільки в час війни процедура призначення людини на цю посаду на конкурсній основі не може проводитися, то поки що на дверях — замок. Але ми потрапили в цей заклад. І в цьому нам посприятла заступник голови Камінь-Каширської райдержадміністрації Юлія Подерня-Масюк (до укрупнення районів вона очолювала на Любешівщині виконавчу гілку влади). Юлія Андріївна з розумінням поставилася до того, що для журналістів бути в Лобні і не поцікавитися музеєм, який понад пів століття був символом цього поліського села, не-

простимо. Та ще й при тому, що в останні роки довкола нього, зокрема у ЗМІ, точаться дис-

сорок років (він уже став чимось невід'ємним від її життя), навіть коротеньку екскурсію для нас

«Те, що музей потрібно змінювати, — це однозначно. Після 24 лютого, коли почалося повномасштабне вторгнення путінських військ із його нищенням всього українського, місця для сумнівів не залишається.»

кусії: невже любешівцям немає більш чого показати?

Ексдиректорка Віра Черевко, яка працювала в музеї майже

провела — розповіла про улюблені експонати й про те, що нового з'явилося в музеї після реконструкції, котра завершилася

в 2018-му. Тут тепер є виставковий зал, де демонструються змінні експозиції («це й місце проведення для дітей майстер-класів»). А ще експозиція доповнена текстовою та фотоінформацією про Небесну сотню, зокрема про Едуарда Гриневича із села Деревок, життя якого обірвалося на Майдані, про учасників російсько-української війни, яка почалася вісім років тому. Але навіть неупереджена людина зверне увагу на те, що «головне тіло» — зал прослав-

лення червоних партизанів з'єднання Олексія Федорова — залишилося таким, яким воно було і в час створення музею, тобто пів століття тому — в есесерівські часи, з ідеологією яких ми давно попрощалися. Чи мали б попроситися...

Юлія Подерня-Масюк, яка за посадою опікується гуманітарною сферою і, крім того, є депутатом Любешівської селищної ради та входить у групу, котра працює над ідеєю кардинального реформування музею, каже:

— Те, що музей потрібно змінювати, — це однозначно. Після 24 лютого, коли почалося повномасштабне вторгнення путінських військ із його нищенням всього українського, місця для сумнівів не залишається. Так, Любешівщина — край партизанський. Тільки ж це одна сторінка його історії, але ж вона не єдина.

Мова про те, що сьогодні вже не є закритим, як у радянські часи: партизани мали боротися не тільки з німецькими окупантами, а й з українськими повстанцями. І тут проявляли неабияке завзяття — цілі села були пограбовані й спалені. Про це свідчить трагедія сіл Лохвичі, Люб'язь, Деревок...

— Наша робоча група має намітки на майбутнє, — говорить Юлія Андріївна. — Після реформування це вже не буде Музей партизанської слави. Тут знайдеться місце для літопису героїв і УПА, і тих, хто сьогодні віддає життя за нашу Україну. А ще є думка, що на чималій території музею прямо в лісі можна облаштувати експозицію під відкритим небом. Щоб була тут і хата, й господарські споруди — одне слово, затишне сільське подвір'я з усім реманентом. Бо ж наші діти, онуки вже не бачать воза з дерев'яними колесами, не знають, яким був побут предків. ■

Закінчення на с. 8

Завтра зустрінемо разом!

«Всю суму виграшу однозначно перерахую нашим воїнам»

Жителька села Мовчанів Володимир-Волинського району Вікторія Новосад (на фото) уперше за немалий відтинок часу передплатила «Волинь» і їй одразу усміхнулася фортуна. Читачка поділилася спогадами дитинства, пов'язаними із улюбленою газетою

Іванна ВІТЕР

Отож, завітали ми у невеличке село Мовчанів на Локачинщині, щоб вручити подарунок* — тисячу гривень. Знайомство почалося з позитиву. Вікторія Вікторівна розповіла, як вирішила передплатити наше видання і які спогади з ним пов'язані.

— Чоловік запропонував написати газету, бо раніше постійно читали пресу, а зараз «сидимо в телефонах». Я відразу сказала, що це буде «Волинь».

— Чому саме такий вибір? — допитуюся.

— Це, мабуть, вже традиція! — усміхається пані Вікторія. «Волинь» — улюблена мною із самого дитинства. З нею

пов'язані теплі спогади, які неможливо нічим замінити. Як зараз пам'ятаю: завжди виглядала листоношу, щоб бігти до скриньки по газету, бо хто перший забере — той перший прочитає. Покійний дідусь постійно випишував «Волинь», дуже любив читати і нам — внукам — розповідати цікаві історії. «Волинь» була як настільна книга. Коли вона приходила, то її спочатку читали дідусь і бабуся, потім батьки, а тоді ми з сестрою. Поки дідусь не передивиться все, то нам не віддавав, — пригадує читачка.

До речі, чоловік пані Вікторії — Юрій — теж любить читати і розповідати цікаві історії з прочитаного.

— Ще пам'ятаю, як забирала видання зі скриньки до себе в кімнату, то дідусь постійно заходив, питав, чи не було «Волині». Завжди знав, коли приносять пресу, щоб дізнатись щось новеньке. На пасовисько теж брали з собою газети, бо на природі було ще цікавіше. А головне, коли в сім'ї всі прочитають «Волинь», то дідусь забирав усі випуски і зберігав у себе, на підпал не давав, — жартує Ві-

«Волинь» — улюблена мною із самого дитинства. З нею пов'язані теплі спогади, які неможливо нічим замінити.»

кторія Вікторівна.

Поцікавилися також у пані Вікторії, чи має вона плани на виграш в акції з передплати? Читачка, не задумуючись, відразу відповіла:

— Усю суму виграшу одно-

Фото Іванни ВІТЕР.

«Дід читав — і я читаю!»

бувають в гарячих точках. Також в селі неодноразово збиралися громадою і купували продукти, предмети першої необхідності для наших захисників. Дійсно, їм щоразу хочеться казати ДЯКУЮ, допомагати і словом, і ділом.

Читачка зізналася, що навіть не очікувала на перемогу в акції, але вирішила спробувати, коли побачила в газеті слоган: «Ваша передплата — це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!» Фортуна ж любить сміливих. Тож і передплатила видання, і перемогла.

— Я і сусідам похвалилася, що виграла! Розповіла про акцію, — каже пані Вікторія. Можливо, у вас з'являться нові читачі, — усміхається. Прочитала вже один випуск, який отримала, сльози навертаються на очі від життєвих історій. Коли побачила рубрику «Вітаємо!», то пригадала, як її любила в дитинстві і мріяла, щоб і мене хтось так гарно привітав у газеті. ■

* Під подарунком маєтись на увазі придбання товару за одну гривню.

Ваша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

Тим паче, якщо ви випишете газету «Волинь-нова» на місяць (30 грн),

щотижня матимете шанс виграти 1000 гривень!

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ: 30000, 60306, 60305, 86772

(для читачів Волинської області), 97847 (для читачів Рівненської області), 61136 (для читачів інших областей).

Розкажіть про акцію сусідам!